

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 24, σημείο 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 ⁽¹⁾ την έννοια ότι, σε περίπτωση σύμβασης μεταξύ ιδιώτη και κατ' επάγγελμα εκμισθωτή εξοχικών κατοικιών με αντικείμενο τη βραχυχρόνια παραχώρηση χρήσης μπανγκαλόου σε θέρετρο που εκμεταλλεύεται ο εκμισθωτής η οποία, πέραν απλώς της παραχώρησης χρήσης, προβλέπει ως περαιτέρω υπηρεσίες τον τελικό καθαρισμό και την παροχή κλινοσκεπασμάτων, θεμελιώνεται αποκλειστική δικαιοδοσία των δικαστηρίων της τοποθεσίας του εκμισθούμενου ακινήτου, ανεξάρτητα από το αν το μπανγκαλόου ανήκει στον εκμισθωτή ή σε τρίτο;

(¹) Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Corte suprema di cassazione (Ιταλία) στις 27 Ιουλίου 2022 — Agenzia delle Dogane e dei Monopoli κατά Girelli Alcool Srl

(Υπόθεση C-509/2022)

(2022/C 389/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Corte suprema di cassazione

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσίμουσα: Agenzia delle Dogane e dei Monopoli

Ανααιρεσίβλητη: Girelli Alcool Srl

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Καταρχάς, έχει ο κατά το άρθρο 7, παράγραφος 4, της οδηγίας 2008/118/ΕΚ ⁽¹⁾, όρος «τυχαίο γεγονός», στο οποίο οφείλονται απώλειες που επήλθαν υπό καθεστώς αναστολής, την έννοια ότι καλύπτει, όπως η ανωτέρα βία, περιστάσεις ξένες προς τον συγκεκριμένο αποθηκευτή, μη φυσιολογικές, απρόβλεπτες και μη δυνάμενες να αποφευχθούν ακόμα και με την επίδειξη της δέουσας επιμέλειας, οι οποίες διαφεύγουν αντικειμενικά κάθε δυνατότητα ελέγχου του αποθηκευτή;
- 2) Επιπλέον, για τους σκοπούς του αποκλεισμού της ευθύνης στις περιπτώσεις τυχαίου γεγονότος, πρέπει να συνεκτιμάται, και σε ποιο βαθμό, η επιμέλεια που επιδεικνύεται κατά τη λήψη των αναγκαίων προληπτικών μέτρων για την αποφυγή του ζημιογόνου γεγονότος;
- 3) Επικουρικός, σε σχέση με τα δύο πρώτα ερωτήματα, συνάδει μια διάταξη, όπως το άρθρο 4, παράγραφος 1, του decreto legislativo n. 504 (νομοθετικού διατάγματος 504), της 26ης Οκτωβρίου 1995, η οποία εξομοιώνει με τυχαίο γεγονός και ανωτέρα βία την αμέλεια που δεν μπορεί να χαρακτηριστεί βαριά (του ίδιου του προσώπου ή τρίτων), με τη διάταξη του άρθρου 7, παράγραφος 4, της οδηγίας 2008/118/ΕΚ, η οποία δεν προβλέπει περαιτέρω προϋποθέσεις, ιδίως όσον αφορά το «πταίσμα» του προσώπου που τέλεσε την πράξη ή του ενδιαφερομένου;
- 4) Τέλος, έχει επίσης η διάταξη του μνημονευόμενου άρθρου 7, παράγραφος 4, «ή ακόμη με την άδεια των αρμόδιων αρχών του κράτους μέλους» την έννοια ότι επιτρέπει στο κράτος μέλος να προσδιορίσει μια πρόσθετη γενική κατηγορία (την ελαφρά αμέλεια) η οποία δύναται να επηρεάσει τον ορισμό της θέσης σε ανάλωση σε περίπτωση καταστροφής ή απώλειας του προϊόντος ή μήπως η εν λόγω φράση δεν μπορεί να καλύπτει έναν τέτοιο όρο, αλλά πρέπει, αντιθέτως, να θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, για τις οποίες χορηγείται κάθε φορά άδεια ή οι οποίες, εν πάση περιπτώσει, προσδιορίζονται βάσει των χαρακτηριστικών που καθορίζονται σε συνάρτηση προς τα αντικειμενικά συστατικά τους;

(¹) Οδηγία 2008/118/ΕΚ του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με το γενικό καθεστώς των ειδικών φόρων κατανάλωσης και για την κατάργηση της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ (ΕΕ 2009, L 9, σ. 12).